

0.1. WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Dorota Biernikowicz

Protokolant: protokolant sądowy Aleksandra Grzeszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Stare Miasto w Poznaniu Kamilli Sokołowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 26 maja i 9 czerwca 2021 r.

sprawy karnej oskarżonego:

S. K. (S. K.), s. L. i M. z domu S., ur. (...) w S., niekaranego

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 29 sierpnia 2012 roku do dnia 6 lipca 2020 roku, w P. oraz w Z., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uzyskał cudzy program komputerowy A. (...), A. (...) o numerach seryjnych: (...), (...), (...), (...), bez zgody osoby uprawnionej, czyniąc tym samym straty w wysokości 507.000,00 złotych, stanowiących mienie znacznej wartości, na szkodę (...)

tj. o przestępstwo z art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

1. oskarżonego S. K. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia, wyżej opisanego, to jest **przestępstwa z art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.** i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 2 pkt 1 i 2 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 3 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu **karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności**, a na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności **warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;**

2. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do informowania sądu o przebiegu okresu próby pisemnie raz na 6 (sześć) miesięcy;

3. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek dowodów rzeczowych w postaci nielegalnych programów komputerowych: A. (...), A. (...) o numerach seryjnych: (...), (...), (...), (...), zainstalowanych na zabezpieczonych w sprawie od (...) Sp. z o.o. sp.k. twardych dyskach;

4. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządza zwrócić (...) Sp. z o.o. sp.k. jako uprawnionemu zabezpieczone w sprawie dowody rzeczowe w postaci twardych dysków po usunięciu z nich przez biegłego informatyka powołanego przez sąd zainstalowanych na tych dyskach nielegalnych programów komputerowych: A. (...), A. (...) o numerach seryjnych: (...), (...), (...);

5. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. § 1 pkt 1, § 11 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 i ust. 7, § 15 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r., poz. 265) zasądza od oskarżonego S. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) kwotę 1800,00 (tysiąc

osiemset) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem przez oskarżyciela posiłkowego w sprawie jednego pełnomocnika z wyboru;

6. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty procesu, tj. w kwocie 9.144,23 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 180,00 (sto osiemdziesiąt) zł.

/-/ Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE			
Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 czerwca 2021r.	Sygnatura akt	III K 463/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
Wobec złożenia wniosku o uzasadnienie jedynie przez obrońcę oskarżonego i jedynie w zakresie orzeczenia o karze i kosztach sądowych, niniejsze uzasadnienie stosownie do art.			

<p>424 § 3 k.p.k. ograniczone zostanie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.</p>			
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>1.</p>	<p>S. K.</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>S. K., s. L. i M. z domu S., ur. (...) w S., obywatel polski, o wykształceniu średnim, kawaler, ojciec jednego dziecka w wieku 11 lat, posiadający na utrzymaniu w/w dziecko, z zawodu kreślarz, prowadzący własną działalność gospodarczą i uzyskujący z tego tytułu dochód w wysokości 10.000 zł netto miesięcznie, nie posiadający majątku, nie karany za przestępstwa, został oskarżony o to, że:</p> <p>- w okresie od 29 sierpnia 2012 roku do 6 lipca 2020 roku w P. oraz w Z., działając w</p>			

krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uzyskał program komputerowy A. (...), A. (...) o numerach seryjnych: (...), (...), (...), bez zgody osoby uprawnionej, czyniąc tym samym straty w wysokości 507.000,00 zł, stanowiących mienie znacznej wartości, na szkodę A. (...),

tj. o występki z art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Analiza zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jak również dowodów z dokumentów w postaci protokołów przeszukań pomieszczeń, dokonanych weryfikacji w dostępnych bazach danych ewentualnych rejestracji programów komputerowych, czy też opinii biegłego sądowego z zakresu informatyki, doprowadziła Sąd do przekonania, że zachowanie S. K. wyczerpało w pełni znamiona **przestępstwa z art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.**

W związku z przyjętą kwalifikacją przypisanego oskarżonemu w pkt 1 części rozstrzygającej

wyroku czynu poczynić należy w pierwszej kolejności rozważania na temat znamion zarzuconego i przypisanego S. K. przestępstwa z **art. 278 § 2 k.k.**

Przepis ten typizuje występki kradzieży programu komputerowego. Od kradzieży rzeczy ruchomej różni się on przedmiotem czynności wykonawczej, określeniem czynności sprawczej, a także tym, że sprawca zawsze działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Przedmiotem czynności wykonawczej jest program komputerowy, czyli zapisany w stosownym języku programowania algorytm połączony z określonymi danymi. To, że program jest cudzy, oznacza, że ma on prawnego użytkownika i jest nim osoba inna, niż sprawca. Uzyskanie programu komputerowego oznacza każde zachowanie prowadzące do wejścia w posiadanie cudzego programu komputerowego. Może, lecz nie musi ono polegać na kradzieży nośnika z zapisem programu. Kradzież programu komputerowego zachodzi wtedy, kiedy sprawca uzyskuje go bez zgody osoby uprawnionej (vide: M. Kulik [w:] M. Budyn-Kulik, P.

Kozłowska-Kalisz, M.
Mozgawa. M. Kulik,
Kodeks karny. Komentarz
aktualizowany, Gdańsk
2020, art. 278.)

Art. 278 § 2 k.k. dotyczy zatem zupełnie nowego przestępstwa, swoistego odpowiednika kradzieży rzeczy, przy czym wyłącznym przedmiotem wykonawczym tego czynu jest program komputerowy. W tym bowiem przypadku „zabór” programu komputerowego nie musi pozbawić osoby uprawnionej możliwości dalszego korzystania z programu, a nadto we wskazanej regulacji nie chodzi o bezprawne pozyskanie programu od jego autora, lecz przede wszystkim od legalnego jego użytkownika. Taką szeroką wykładnię znamion bezprawnego uzyskania programu komputerowego podtrzymuje w całości doktryna, bo wynika ono także z wykładni językowej art. 278 § 2 k.k. W przepisie tym bowiem wyraźnie akcentuje się uzyskanie przez sprawcę programu komputerowego bez zgody osoby uprawnionej. Niewątpliwie osoba uprawniona może oznaczać dwie, różne grupy osób, tj. twórcę lub innego właściciela całości majątkowych praw autorskich do utworu w postaci programu

komputerowego lub użytkownika programu, uprawnionego na mocy uzyskanej licencji, do korzystania z określonej liczby kopii danego programu komputerowego. Wskazać również należy, iż uzyskanie programu komputerowego nie wymaga wyłącznie zaboru samego nośnika, na którym ten program się znajduje (np. kradzież sprawnego komputera wraz z umieszczonym na dysku legalnym oprogramowaniem), ale jest to możliwe także przez jego skopiowanie. W pierwszym więc przypadku użytkownik legalnego programu (nabywca licencji do niego) może w określonych sytuacjach w całości go utracić, w drugim zaś przypadku, nadal jest w posiadaniu nabytej legalnie wersji programu, a pokrzywdzonym jest wyłącznie czerpiący korzyści z posiadania pełni autorskich praw majątkowych. Wskazany przepis ma chronić autora programu komputerowego przed nielegalnym używaniem, użytkowaniem, czy też korzystaniem z niego.

Czyn z art. 278 § 2 k.k. należy do przestępstw materialnych i do jego dokonania dochodzi z chwilą bezprawnego uzyskania

przez sprawcę programu komputerowego. Czyn jest dokonany z chwilą zaboru nośnika, na którym umieszczono program lub z chwilą uzyskania przez sprawcę kopii tego programu. Nie jest tu zaś wymagane uruchomienie tego programu przez sprawcę. Strona podmiotowa wymaga zachowania winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, tj. wymagane jest działanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (tak: Komentarz do Art. 278 KK, red. Stefański 2021, wyd. 26/T. Oczkowski, Legalis).

W niniejszej sprawie przedmiotem czynności wykonawczej oskarżonego był program komputerowy A. (...), A. (...) o numerach seryjnych: (...), (...), (...), należący do uprawnionego podmiotu (...), który wbrew jego woli – a przy tym bez żadnej podstawy prawnej istniejącej po stronie sprawcy – został na skutek działania oskarżonego użytkowany w firmie (...) Sp. z o.o. Sp. k. w postaci nielegalnych kopii programów komputerowych, do których to majątkowe prawa autorskie przysługują wyłącznie spółce (...). To, że program komputerowy jest cudzy, oznacza, że ma on prawnego użytkownika i jest nim osoba inna

niż sprawca. Uzyskanie programu komputerowego oznacza każde zachowanie prowadzące do wejścia w posiadanie cudzego programu komputerowego. W niniejszej sprawie w wyniku dokonanego przeszukania pomieszczeń biurowych zajmowanych przez (...) sp. z o.o. sp.k. Prezes Zarządu spółki - S. K. dobrowolnie wydał 6 komputerów stacjonarnych znajdujących się w biurze. Ponadto, w wyniku przeszukania zakładu produkcyjnego spółki (...) znajdującego się w Z., odnaleziono 7 komputerów przenośnych typu laptop oraz 1 komputer stacjonarny, na których twarde dyski zainstalowane były nielegalnie uzyskane przez oskarżonego programy komputerowe: A (...), A (...) o numerach seryjnych: (...), (...), (...), (...).

Reasumując, zdaniem Sądu, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie było żadnych wątpliwości, iż S. K. w okresie od 29 sierpnia 2012 roku do 6 lipca 2020 roku uzyskał cudzy program komputerowy A (...) A (...) o numerach seryjnych: (...),(...), (...), (...), bez zgody osoby uprawnionej. Jak wykazały zebrane dowody, oskarżony

dopuścił się tego przestępstwa działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a należy wskazać, iż czynu tego może dopuścić się wyłącznie taki sprawca, który zawsze działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Przez korzyść majątkową rozumie się również pożytek odniesiony z unikania opłat licencyjnych związanych z legalnym nabyciem programu, co w sposób bezpośredni ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Oskarżony działał bowiem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez zaoszczędzenie wydatków na legalne oprogramowanie. Jak ustalono w niniejszej sprawie przedmiotem działalności firmy (...) sp. z o.o. sp. k., której wyłącznym Prezesem jest oskarżony, jest m.in. „Produkcja metalowych elementów stolarki budowlanej”, „Produkcja pozostałych wyrobów stolarskich i ciesielskich dla budownictwa”, „Produkcja konstrukcji metalowych i ich części”, „Produkcja pozostałych gotowych wyrobów metalowych, gdzie indziej niesklasyfikowana”. W kwietniu 2019 roku spółka rekrutowała na stanowisko „Projektant”. Jednym z warunków jakie musiał spełniać kandydat ubiegający się o pracę na tym stanowisku była

znajomość programu (...) (zakres 2D i 3D). W związku z powziętą informacją, spółka (...) dokonała weryfikacji w dostępnych bazach danych ewentualnych rejestracji programów komputerowych tego producenta przez firmę (...). Wyniki sprawdzeń wykazały, że w systemie brak jest informacji o dysponowaniu licencją przez spółkę (...). Powyższe jednoznacznie potwierdza ustalenia Sądu, że oskarżony jako prezes(...)sp. z o.o. sp. k. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez zaoszczędzenie wydatków na legalne oprogramowanie, które niezbędne były przy prowadzeniu w/w działalności gospodarczej.

Nie ulega również wątpliwości, iż korzyść majątkowa rozumiana jest szeroko, może polegać zarówno na uzyskaniu zysku (zwiększenia aktywów), jak i zmniejszeniu pasywów. Znamię to wyczerpuje również sprawca, który uzyskuje cudzy program komputerowy nie w celu czerpania z niego zysku, ale na własny użytek, jeśli program ten jest dostępny tylko odpłatnie. W ten sposób bowiem sprawca zaoszczędza sobie koszt legalnego nabycia programu (por. także wyrok Sądu Apelacyjnego

w Lublinie - II Wydział Karny z dnia 8 lipca 2014 r., II Aka 139/14, Legalis, Numer 1079754).

Jak stwierdził nadto Sąd Apelacyjny w cytowanym w/w orzeczeniu: „(...) Każde działanie, które wbrew przepisom skutkuje uzyskaniem programu komputerowego niezależnie od ilości „ściągniętego” tego samego programu jest odrębnym działaniem objętym czynem ciągłym (art. 12 KK). Nie ma znaczenia, iż części programów oskarżony po ich uzyskaniu nie instalował z różnych powodów, a wiele nie nadawało się do wykorzystania. Sposób postępowania później z uzyskanym programem nie ma znaczenia, podobnie, zresztą jak w przypadku każdej rzeczy, sprawca może ją wyrzucić. Nie oznacza to wcale, że taka osoba nie dopuściła się przestępstwa kradzieży”.

Zgodnie natomiast z art. 12 § 1 k.k. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest

tożsamość
pokrzywdzonego.

Przenosząc powyższe zapatrywania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż S. K. jako Prezes Zarządu spółki (...)sp. z o.o. sp. k. użytkował program (...) w okresie czasu od 29 sierpnia 2012 roku do dnia 6 lipca 2020 roku, działając tym samym w krótkich odstępach czasu. Przedmiotowy program został zainstalowany bez wykupienia wymaganej licencji na 14 komputerach firmowych. Zakreślony czas popełnienia przestępstw oraz ich ilość świadczą, iż zachowanie S. K. było podjęte z góry powziętym zamiarem oraz w krótkim odstępie czasu. Nadto, tożsamość pokrzywdzonego uzasadnia przyjęcie w danym przypadku czynu ciągłego w rozumieniu art. 12 § 1 k.k.

Zaznaczyć przy tym należy, iż czyn oskarżonego popełniony w okresie do 6 lipca 2020r. oznacza, że zastosowanie w tym przypadku ma przepis art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie orzekania, a konsekwencją tego jest zastosowanie przepisu art. 57b k.k., który obowiązuje od dnia 24 czerwca 2020r., a powoduje konieczność wymierzenia w razie skazania sprawcy za przestępstwo

będące czynem ciągłym kary przewidzianej za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia do podwójnej wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia.

Biegły z zakresu informatyki w opinii stwierdził, iż w toku przeprowadzonych badań w pamięci zabezpieczonych urządzeń ujawniono i zabezpieczono dane licencji oprogramowania A. (...) oraz A. (...). Licencje te zostały aktywowane za pomocą następujących numerów seryjnych wraz z różnymi wersjami oprogramowania: (...), (...), (...) w okresie od 29 sierpnia 2012 roku do 6 lipca 2020 roku. Ponadto, biegły zreplikował dane z dysków zabezpieczonych komputerów. Nadto pismem z dnia 10 grudnia 2020 roku (k. 147-148) pokrzywdzona spółka za pośrednictwem swojego pełnomocnika przedstawiła tabelę zawierającą kalkulację szkody. Zgodnie z wniesionym wnioskiem spółka (...) osiągnęła starty w wysokości 507.000,00 zł, co szczegółowo uzasadniła odnośnie wysokości wyrządzonej działaniem oskarżonego szkody w kolejnym piśmie procesowym z dnia 30 kwietnia 2021r. (k. 248-253). Sąd

podzielił wyliczenie szkody wyrządzonej działaniem oskarżonego przedstawione przez podmiot uprawniony, jakim jest sam pokrzywdzony, zwłaszcza, że to pokrzywdzony jako podmiot zajmujący się specjalistyczną działalnością uzyskał dane o wartościach poszczególnych programów bezpośrednio od producenta. Poza tym należało uznać, że ostatecznie żadna ze stron nie kwestionowała wysokości wyrządzonej szkody działaniem oskarżonego, ponieważ obrońca oskarżonego cofnął wniosek dowodowy o powołanie biegłego celem wyliczenia wysokości szkody, a strony nadto zawarły ugodę pozasądową z dnia 26 maja 2021r. (k. 273-274), w której w ramach ugody ustaliły kwotę 51400 USD, do zapłaty której zobowiązał się oskarżony tytułem roszczeń pokrzywdzonego, przy czym pokrzywdzony zrezygnował z dochodzenia pozostałej części szkody pod warunkiem usunięcia nielegalnego oprogramowania, będącego przedmiotem zarzutów. Podkreślić należy w tym miejscu, że treść w/w ugody w żaden sposób nie podważa prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd odnośnie

wysokości wyrządzonej działaniem oskarżonego szkody w mieniu pokrzywdzonego, ponieważ ugoda polega co do zasady na wzajemnych ustępstwach i zgoda pokrzywdzonego na odstąpienie od dochodzenia całości roszczeń wynikających z przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego nie oznacza, że wysokość wyrządzonej szkody należało ograniczyć do kwoty uzgodnionej w ugodzie tytułem roszczeń pokrzywdzonego.

Powyższe uwagi mają znaczenie z uwagi na kwalifikację prawną zachowania oskarżonego jako kradzieży programu komputerowego odnośnie mienia znacznej wartości. Z uwagi na wysokość poniesionej rzeczywistej szkody przez spółkę (...), wskazanej w piśmie z dnia 10 grudnia 2020 roku (k. 147-148), koniecznym było zastosowanie w kwalifikacji prawnej art. 294 § 1 k.k. z uwagi na fakt, iż przestępstwo dotyczyło mienia znacznej wartości. W myśl art. 115 § 5 k.k. mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000,00 złotych.

W art. 294 § 1 k.k. określony został zatem typ kwalifikowany przestępstw przeciwko

mieniu, w którym okolicznością powodującą surowszą odpowiedzialność jest dopuszczenie się m.in. przestępstwa kradzieży programu komputerowego (art. 278 § 2 k.k.) w stosunku do mienia znacznej wartości. Nie ulega zatem najmniejszej wątpliwości, że w realiach niniejszej sprawy oskarżony uzyskując bez zgody uprawnionego cudzy program komputerowy, wyrządził tym szkodę (...) w wysokości 507.000,00 zł, stanowiącą mienie znacznej wartości.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił zatem w ocenie składu orzekającego nie tylko na przypisanie oskarżonego sprawstwa w zakresie czynu wskazanego w części rozstrzygającej wyroku w pkt 1, ale również na przypisanie mu winy w czasie jego popełnienia. Oskarżony swoim działaniem bezpośrednio dążył do wypełnienia znamion wskazanego powyżej czynu zabronionego, działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim. W niniejszej jednak sprawie została spełniona także druga z pozytywnych przesłanek przypisania winy oskarżonemu, tj. ukończenie przez niego odpowiedniego wieku,

a nie zachodziła żadna z negatywnych przesłanek przypisania mu winy (okoliczności wyłączających winę). Oceniając stopień winy oskarżonego wskazać należy, że nie zachodziły w stosunku do niego jakiegokolwiek szczególne okoliczności wyłączające czy ograniczające winę. W szczególności nie był on w chwili czynu niepoczytalny, ani też jego zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem nie była ograniczona w sposób prawnie relewantny.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	-----	-----
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
-----	-----		
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	-----	-----
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
-----	-----		

#	3.4. Umorzenie postępowania	-----	-----
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
-----	-----		
#	3.5. Uniewinnienie	-----	-----
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
-----	-----		
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. K.			Sąd na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 2 pkt 1 i 2 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 3 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej

wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat.

Uznając sprawstwo i winę oskarżonego za udowodnioną, Sąd przystąpił do wymierzenia mu kary adekwatnej do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości czynu, a także uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz warunki i właściwości osobiste sprawcy.

Wymierzając karę oskarżonemu S. K. za przypisane mu przestępstwo Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 - 3 k.k., a mianowicie dyrektywę dostosowania wymiaru kary do stopnia winy – w tym wypadku umyślnego działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim, dyrektywę społecznej szkodliwości czynu, która w niniejszej sprawie jest znaczna z uwagi na rodzaj i charakter naruszonego dobra – oskarżony wystąpił przeciwniku mieniu, dyrektywę prewencji indywidualnej - wymierzona oskarżonemu kara ma wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego i zapobiec popełnieniu podobnych czynów w przyszłości, a wreszcie dyrektywę

prewencji ogólnej – z uwagi na wysoką społeczną szkodliwość przestępstwa przeciwko mieniu konieczne jest uświadomienie, iż takie zachowania jak oskarżonego jest nieopłacalne i spotyka się z nieuchronną karą. Oceniając stopień społecznej szkodliwości przestępstwa będącego przedmiotem karnoprawnej oceny Sąd Okręgowy miał również na względzie skutki jego przestępczego działania, w tym rozmiar wyrządzonej szkody, ale także zgodnie z art. 53 § 3 k.k. jej częściowe naprawienie przez oskarżonego i jednocześnie wyniki ugody osiągniętej w toku postępowania pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzonym i częściowe wypełnienia warunków ugody przed wydaniem wyroku w niniejszej sprawie.

Jak wynika z art. 53 § 2 k.k. wymierzając karę należy wziąć także pod uwagę właściwości i warunki osobiste sprawcy.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd uwzględnił postać zamiaru towarzyszącego popełnieniu przestępstwa, wysoką wartość skradzionego mienia, działanie oskarżonego w warunkach czynu ciągłego oraz znaczny stopień

szkodliwości społecznej jego czynu, a przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu wzięto pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu. Zachowanie oskarżonego niewątpliwie było naganne i społecznie nie akceptowane, a nadto popełnił przypisane mu przestępstwo z niskich pobudek, bo kierując się chęcią zysku. Podkreślić należy, iż oskarżony działał z pełnym rozeznanem i świadomością swego przestępczego zachowania. Jednocześnie jako okoliczności łagodzące Sąd miał obowiązek uwzględnić jego dotychczasową niekaralność za przestępstwa, zachowanie po popełnieniu i ujawnieniu przestępstwa, a więc wyrażenie skruchy, wyrażenie woli naprawienia szkody, dążenie do zawarcia ugody z pokrzywdzonym i w końcu jej sfinalizowanie, jak również częściowe naprawienie szkody w ramach wypełnienia warunków ugody, zgodnie z harmonogramem wpłat zawartym w treści ugody z dnia 26 maja 2021r.

Okolicznościami łagodzącymi przy wymiarze kary oskarżonemu jest także

jego dotychczasowy sposób życia, ustabilizowana sytuacja rodzinna, materialna i zawodowa, które wskazują, że popełnienie przypisanego oskarżonemu w wyroku przestępstwa było jednorazowym incydentem w jego życiu i skazanie w tej sprawie odniesie skutek w ramach prewencji indywidualnej w ten sposób, że oskarżony nie powróci do przestępstwa.

Miarkując karę adekwatną do stopnia winy oskarżonego i szkodliwości społecznej jego czynu, Sąd miał na uwadze, że czyn przypisany oskarżonemu S. K. z art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. zagrożony jest karą od 1 roku pozbawienia wolności, przy czym czyn oskarżonego popełniony był w okresie do 6 lipca 2020r., co oznacza, że zastosowanie w tym przypadku ma przepis art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie orzekania, a konsekwencją tego jest konieczność stosowania przepisu art. 57b k.k., który obowiązuje od dnia 24 czerwca 2020r., a powoduje konieczność wymierzenia w razie skazania sprawcy za przestępstwo będące czynem ciągłym kary przewidzianej za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej

granicy ustawowego zagrożenia do podwójnej wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia. Zastosowanie tego obostrzenia oznaczałoby konieczność wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wysokości co najmniej 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności i jednocześnie w myśl art. 69 § 1 k.k. wyłączałoby możliwość warunkowego zawieszenia wykonania tej kary (kara przekraczająca rok). Natomiast w ocenie Sądu oskarżony, mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności łagodzące, przeważające nad obciążającymi, nie jest sprawcą zdemoralizowanym, wobec którego konieczne byłoby orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności, zawłaszcza, że zdaniem Sądu w stosunku do oskarżonego zachodzą podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary zgodnie z art. 60 § 2 pkt 1 i 2 k.k. Według tych przepisów sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, a w szczególności:

- jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą,

szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnił sposób naprawienia szkody (pkt 1),

- ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie (pkt 2).

Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie, wypadek mogący mieć wpływ na nadzwyczajny wymiar kary nie może być wyłącznie uzasadniony (gdyż wówczas zastosowanie znajdują wobec niego standardowe dyrektywy wymiaru kary), lecz musi charakteryzować się elementami wyjątkowości zaistniałej sytuacji tj. szczególnie uzasadniony (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 marca 2018 r., II AKa 34/18, Legalis nr 1772357; wyr. Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2019 r., V KK 125/18, Legalis nr 1892864; wyr. Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 września 2012 r., II AKa 249/12, Legalis nr 744224). Do elementów takich zalicza się nietypowość samego zdarzenia lub takie cechy sprawcy, które będą charakteryzowały go w sposób wyjątkowo pozytywny – zwłaszcza wskazując przemiany w jego postawie (wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2019 r., V KK 125/18, Legalis nr 1892864; wyrok Sadu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 października 2019 r., II AKa 162/19, Legalis nr 2357465; wyrok Sadu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 16 września 2010 r., II AKa 130/10, Legalis nr 298708). Zdaniem Sądu wymierzenie S. K. kary pozbawienia wolności w wymiarze wynikającym z zagrożenia przypisanego mu przestępstwa (tj. powyżej roku zgodnie z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 57b k.k.) byłoby niewspółmiernie surowe do okoliczności związanych z popełnionym przez niego czynem zabronionym, w szczególności mając na uwadze postawę oskarżonego po ujawnieniu przestępstwa, a mianowicie starania oskarżonego o zawarcie ugody z pokrzywdzonym, naprawienie szkody, a także wyrażona skrucha i żal.

Sąd w niniejszej sprawie nie miał wątpliwości, że przestępstwo popełnione przez S. K. miało incydentalny charakter w jego życiu, którego dotychczasowy przebieg był nienaganny. Tym samym z uwagi na postawę oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, refleksję u oskarżonego nad karygodnością

swojego zachowania, wyrażenie skruchy i żal oraz częściowe uregulowanie wyrządzonej swoim czynem szkody, a także z uwagi na zawarcie ugody z pokrzywdzoną firmą, uprawnioną do programu komputerowego, Sąd uznał, iż w stosunku do S. K. zachodzą przesłanki do zastosowania wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 pkt 1 i 2 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 3 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k. Ten ostatni przepis natomiast stanowi, iż jeżeli zbiegają się podstawy nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kary, jak w niniejszej sprawie, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie albo obostrzenie kary.

W świetle powyższego Sąd na podstawie art. 57 § 2 k.k. zdecydował o zastosowaniu wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Oskarżony swoją postawą zaprezentowaną w toku rozprawy, kiedy nie kwestionował swojego sprawstwa i winy, wyraził skruchę, żal, poczynił kroki, aby naprawić wyrządzoną szkodę pokrzywdzonej spółce, zasłużył zdaniem Sądu na zastosowanie wobec niego

dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Występowanie po stronie oskarżonego poczucia odpowiedzialności za swój czyn, gotowość poniesienia konsekwencji, a także pojednanie się pokrzywdzonego ze sprawcą przejawiające się uzgodnionym sposobem naprawienia szkody, utwierdziły Sąd w przekonaniu, że wobec S. K. było możliwe zastosowanie dobrodziejstwa jakim jest nadzwyczajne złagodzenie kary. Tym samym, przy uwzględnieniu wyżej wskazanych okoliczności, tj. zbiegających się do podstaw nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia w postaci okoliczności łagodzących i obciążających, zdaniem Sądu oskarżony zasłużył na danie mu szansy, jaką jest wymierzenie kary pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia według zasad określonych w art. 60 § 6 pkt 3 k.k.

Opisane wyżej okoliczności łagodzące zdaniem Sądu świadczą o tym, że S. K. nie jest osobą zdemoralizowaną, wymagającą izolacji w warunkach zakładu karnego, wręcz przeciwnie zdaniem Sądu proces karny i wyrok spowodował u oskarżonego zmianę w postrzeganiu swojej

sytuacji, swego zachowania w czasie zdarzenia i zdaniem Sądu sprawa ta była rzeczywiście incydem w jego życiu i nie powróci już do przestępstwa. Nadto wskazać należy, iż wymiar kary oskarżonemu kary pozbawienia wolności nawet w najniższym możliwym wymiarze za przypisany mu czyn zabroniony czyli w wymiarze 1 roku i 1 miesiąca (przy uwzględnieniu obostrzenia wynikającego z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k.) roku byłoby sprzeczne z zasadą prewencji indywidualnej, albowiem dla jej realizacji zupełnie wystarczającą jest sankcja w niższym wymiarze, nadzwyczajnie złagodzona.

Uwzględniając powyższe Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa, należy uwzględnić wskazane powyżej okoliczności obciążające i łagodzące, a zarazem nie przekraczającą stopnia winy oskarżonego, będzie wymierzona mu na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 2 pkt 1 i 2 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt 3 k.k. przy zastosowaniu art. 57 § 2 k.k. kara

10 (dziesięciu) miesięcy
pozbawienia wolności.

Nagromadzenie okoliczności łagodzących wobec oskarżonego spowodowało uznanie, że wymiarzenie mu kary pozbawienia wolności za przypisany w wyroku występki w takim wymiarze, będzie wychowawcze z punktu widzenia celów prewencji indywidualnej, nauczy oskarżonego poszanowania dla porządku prawnego i unaoczní oskarżonemu, iż za popełnianie przestępstwa o takim natężeniu stopnia szkodliwości społecznej, czeka go nieuchronna odpowiedzialność karna.

Jednocześnie w realiach niniejszej sprawy kara pozbawienia wolności w takim wymiarze nadzwyczajnie złagodzona w stosunku do oskarżonego nie będzie karą rażąco łagodną i nie spowoduje po stronie pokrzywdzonego poczucia niesprawiedliwości, a po stronie społeczeństwa poczucia bezkarności za tego typu przestępstwa, a tak zdaniem Sądu byłoby, gdyby Sąd uwzględnił wnioski końcowe obrońcy i wymierzył w ramach nadzwyczajnego zagiódzienia oskarżonemu karę zgodnie z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. łagodniejszego rodzaju, a więc chociażby wnioskowaną przez

obrońcę karę grzywny, niezależnie od jej wymiaru. W ocenie Sądu jakkolwiek były podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary, to jednak wymiar wszystkich okoliczności, nie tylko łagodzących, ale także obciążających, sprzeciwiał się wymierzeniu oskarżonemu za przypisane przestępstwo kary innej rodzajowo, niż pozbawienie wolności, np. grzywny. Należy bowiem pamiętać o wysokim stopniu szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonemu, a także mieć na względzie długi okres działania oskarżonego (8 lat), co przekłada się na znaczną wysokość szkody. Nadto należy mieć na uwadze, że oskarżony nie zaprzestał sam przestępczej działalności, a miało to miejsce w wyniku działań organów ścigania, które w wyniku przeszukania ujawniły i zabezpieczyły nielegalne oprogramowanie i tym samym przerwały przestępczą działalność oskarżonego. Zmiana obecnie postawy oskarżonego, a zatem już po ujawnieniu przestępstwa i krytycyzm odnośnie popełnionego przestępstwa, oczywiście jest pozytywnym czynnikiem prognostycznym i Sąd to uwzględnił stosując nadzwyczajne złagodzenie kary, nie można jednak

			<p>tracić z pola widzenia także wskazanych okoliczności obciążających, a co skutkowało musiało wymierzeniem oskarżonemu w ramach nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności (zwłaszcza, że Sąd warunków zawiesił jej wykonanie), a nie innej rodzajowo kary, jak chociażby grzywna.</p> <p>Reasumując, zdaniem Sądu, kara 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą, adekwatną, nie przekraczającą stopnia winy oskarżonego, ani też społecznej szkodliwości jego czynu.</p>
5.	Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU		
Oskarżo-ny	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. K.	1, 2		Uwzględniając wskazane wyżej okoliczności łagodzące, a przede wszystkim wcześniejszą niekaralność oskarżonego za przestępstwa, dotychczas ustabilizowany tryb życia, postawę oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, refleksję u oskarżonego nad karygodnością swojego zachowania, wyrażenie skruchy i żalu, częściowe uregulowanie

wyrządzonej swoim
czynem szkody, a
także zawarcie ugody
z pokrzywdzonym, Sąd
doszedł do przekonania,
że istnieje odnośnie
oskarżonego
zdecydowanie pozytywna
prognoza
kryminologiczna, a
mianowicie, że mimo
braku wykonania
wymierzonej mu kary
pozbawienia wolności,
będzie on przestrzegał
porządku prawnego, a
w szczególności nie
popelni żadnego nowego
przestępstwa, a więc
cele kary zostaną wobec
niego osiągnięte mimo
zawieszenia warunkowego
na podstawie art. 69
§ 1 i § 2 k.k.
wykonania orzeczonej
wobec oskarżonego kary
pozbawienia wolności na
okres próby 2 (dwóch)
lat zgodnie z art. 70
§ 1 k.k. Dla weryfikacji
tego założenia Sąd
wyzaczył oskarżonemu 2
– letni okres próby,
który będzie wystarczający
dla sprawdzenia, czy
Sąd nie mylił się
zakładając pozytywną
prognozę wobec
oskarżonego, nakładając
jednocześnie na
oskarżonego podstawie
art. 72 § 1 pkt
1 k.k. obowiązkowy
jeden obowiązek w
okresie próby, a
mianowicie informowania
sądu pisemnie co 6
miesiący o przebiegu
okresu próby.

S. K.	3.	1.	<p>Sąd na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci nielegalnych programów komputerowych: A. (...), A. (...) o numerach seryjnych: (...), (...), (...), (...), zainstalowanych na zabezpieczonych w sprawie od (...) Sp. z o.o. Sp. k. twardych dyskach.</p> <p>Orzeczenie tego środka karnego było konieczne z uwagi na fakt, iż wskazane dowody rzeczowe pochodziły bezpośrednio z przestępstwa przypisanego S. K. i należało wyeliminować te nielegalnie uzyskane programy komputerowe z obrotu gospodarczego, zwłaszcza, że wnosił o to również pokrzywdzony. Wskazać należy poza tym, iż takie rozstrzygnięcie strony uzgodniły także w ugodzie z dnia 26 maja 2021r. (w § 1 – k. 273 akt).</p> <p>Zaznaczyć należy w tym miejscu, że po uprawomocnieniu się wyroku Sąd zarządzi wykonanie tego przypadku biegłemu z zakresu informatyki, który usunie nielegalne oprogramowanie z zabezpieczonych twardych dysków, a te następnie zgodnie z pkt 4 wyroku zostaną dopiero zwrócone uprawnionemu.</p>
-------	----	----	--

S. K.	4.	1.	<p>W związku z rozstrzygnięciem zawartym w pkt 3 części rozstrzygającej wyroku Sąd na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządził zwrócić (...) Sp. z o.o. sp.k. jako uprawnionemu zabezpieczone w sprawie dowody rzeczowe w postaci twardech dysków po usunięciu z nich przez biegłego informatyka powołanego przez sąd zainstalowanych na tych dyskach nielegalnych programów komputerowych: Autodesk AutoCAD, Autodesk Architecture Engineering and Construction Suite o numerach seryjnych: (...), (...), (...).</p> <p>Wskazane dyski twarde przed ich zabezpieczeniem należały do (...) Sp. z o.o. Sp. k., należało więc zwrócić je wskazanej spółce jako podmiotowi uprawnionemu, oczywiście po usunięciu z nich trwale nielegalnego oprogramowania.</p>
6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej</p>			

instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

Art. 46 §1 k.k. stanowi, że w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się.

Sąd nie orzekł w wyroku o obowiązku naprawienia wyrządzonej przez oskarżonego szkody na rzecz pokrzywdzonego, ponieważ w dniu 26 maja 2021 roku zawarta została ugoda pomiędzy pokrzywdzonym (...) oraz S. K. i (...) Sp. z o.o. Sp. k., w ramach której oskarżony w imieniu swoim i spółki, którą reprezentuje, zobowiązał się do solidarnej zapłaty kwoty 51.400 USD, w związku ze zwielokrotnieniem i posiadaniem bez zezwolenia programów komputerowych, stanowiących przedmiot majątkowych praw autorskich przysługujących pokrzywdzonemu jako producentowi w/w

programów komputerowych. W § 5 w/w ugody celem zabezpieczenia płatności oskarżony zobowiązał się do ustanowienia zabezpieczenia w postaci notarialnego oświadczenia o poddaniu się egzekucji wprost z aktu notarialnego w trybie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c., do kwoty 51.500 USD.

Do akt sprawy został załączony akt notarialny Rep. A numer (...) o poddaniu się egzekucji ze wskazanej ugody, w którym to S. K. oświadczył w imieniu swoim oraz działając jako Prezes Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. Sp. k., że celem zabezpieczenia płatności, o której mowa w § 3 i § 4 ugody, poddaje się egzekucji na podstawie niniejszego aktu, w trybie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c., do kwoty 51.500 USD z całego swojego majątku oraz z całego majątku spółki.

Z uwagi na zawarcie w/w ugody, nie było możliwe orzeczenie w wyroku wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego, a to na podstawie art. 415 § 1 k.p.k., zwłaszcza, że jak wynika z treści ugody, pokrzywdzony – pod warunkiem przestrzegania przez drugą stronę postanowień ugody - zrzekł się dochodzenia pozostałych roszczeń

<p>wynikających z przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego (§ 7 ugody k. 274 akt).</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6.</p>	<p>O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. 83.49.223 z późn. zm.) zasądzając od oskarżonego S. K. na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty procesu tj. w wysokości 9.144,23 zł oraz wymierzając mu opłatę karną w wysokości 180,00 zł. Ponoszenie przez oskarżonego kosztów postępowania w razie skazania jest zasadą, a Sąd nie znalazł żadnych podstaw do uznania zgodnie z art. 624 § 1 k.p.k., że uiszczenie tych kosztów, stanowiących w znacznej mierze koszty postępowania przygotowawczego (9.044,23 zł to koszty z tytułu wydania opinii z zakresu informatyki, która była najistotniejszym dowodem oskarżenia – k. 195), byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów osiągniętych</p>	

przez oskarżonego. Oskarżony ma bowiem od lat stabilną sytuację materialną, zawodową, prowadzi dużą firmę, a na utrzymaniu ma jedno dziecko, jest nadto zdrowy i ma znacznie większe możliwości zarobkowania, niż przeciętnie obecnie w P., dlatego zdaniem Sądu brak też innych podstaw, aby zwolnić oskarżonego z obowiązku ponoszenia tych kosztów (względny słuszności). Zawarcie ugody na etapie postępowania sądowego ograniczyło bowiem koszty postępowania sądowego, natomiast oskarżony winien ponieść koszty postępowania przygotowawczego, wyłożone tymczasowo zgodnie z art. 619 § 1 k.p.k. przez Skarb Państwa, mając ku temu możliwości finansowe i uwzględniając fakt, iż pokrzywdzony zrzekł się dochodzenia od oskarżonego części słusznych roszczeń wynikających z popełnienia przestępstwa.

5.

W wyroku Sąd zasądził także na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. § 1 pkt 1, § 11 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 i ust. 7, § 15 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r., poz. 265) od oskarżonego S. K. na rzecz

	<p>oskarżyciela posiłkowego (...) kwotę 1.800,00 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem przez oskarżyciela posiłkowego w sprawie jednego pełnomocnika z wyboru, ponieważ wniosek taki pokrzywdzony złożył za pośrednictwem swojego pełnomocnika (k. 221 – 221a). W razie zgłoszenia takiego wniosku, zasądzenie tych kosztów na rzecz oskarżyciela od oskarżonego zgodnie z art. 627 k.p.k. jest natomiast obowiązkowe i nie wykluczyła tego pozasądowa ugoda zawarta przez oskarżonego z pokrzywdzonym.</p>	
<p>8. Podpis</p>		
<p>Poznań, dnia 15 sierpnia 2021 roku</p> <p>sędzia Dorota Biernikowicz</p>		

ZARZĄDZENIE

1. Proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień (w terminie 14 dniowym, bieżącym od dnia 2 sierpnia po powrocie z urlopu) ;
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć wnioskodawcom;
3. Przedłożyć z apelacją lub za 14 dni od doręczenia (z zpo).

Poznań, dnia 15 sierpnia 2021r. Sędzia Dorota Biernikowicz